

Sygn. akt III KZ 47/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie J. B.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 września 2017 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt WKK (...),

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt II Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt II K (...), którym to wyrokiem J. B. uznany został za winnego popełnienia występków określonych w art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (czyn I) oraz w art. 178a § 1 k.k. (czyn II), za co wymierzono mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 3 lat oraz grzywnę w ilości 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Orzeczenie sądu *meriti* zawierało również rozstrzygnięcia: o środku karnym – zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zwrocie

dokumentu prawa jazdy, świadczeniu pieniężnym, podaniu wyroku do publicznej wiadomości oraz kosztach.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj.: art. 4 k.p.k., art. 211 k.p.k., art. 212 k.p.k., art. 410 k.p.k. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z.

Zarządzeniem z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt WKK (...), Przewodniczący II Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Z. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia przedmiotowej kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zarządzenie powyższe zaskarżył w całości obrońca J. B.. W zażaleniu zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na tym, że w ocenie oskarżonego J. B. wyrok zapadł na podstawie nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego a kara jest rażąco surowa” – tak w oryginale (uwaga SN). Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wskazanego zarządzenia i przekazanie sprawy Przewodniczącemu II Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego jest bezzasadne i to w sposób oczywisty.

Zarówno zarzut zawarty w jego *petitum*, jak i argumentacja przywołana w uzasadnieniu środka odwoławczego, świadczą o zupełnym braku zrozumienia wydanego w toku postępowania okołokasacyjnego zarządzenia.

Powodem podjęcia kwestionowanej decyzji procesowej było oparcie kasacji na zarzutach, które nie mogły zostać podniesione w sytuacji, gdy nie doszło do skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwa na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie jest to okoliczność oczywista. Tego rodzaju układ procesowy skutkował, że wniesienie kasacji przez stronę było możliwe wyłącznie w wypadku oparcia jej o jedno z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Przypomnieć przy tym należy, że ograniczenie to nie dotyczy jedynie

kasacji złożonych przez któryś z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz, w sprawach, w których wydane orzeczenie naruszało prawa dziecka, Rzecznika Praw Dziecka) – art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.

Co więcej, autor zażalenia formułując w tym układzie procesowym zarzut błędu w ustaleniach faktycznym przeoczył, że do tego rodzaju uchybienia mogłoby dojść wyłącznie wtedy, gdyby skarżący wykazał, że w sprawie zapadł wyrok skazujący na bezwzględną karę pozbawienia wolności lub też, że w kasacji podniósł zarzut z art. 439 k.p.k., czego nie zauważył – rozstrzygający o jej dopuszczalności – sąd odwoławczy.

Zażalenie obrońcy na tego rodzaju okoliczności nie wskazuje.

W tym stanie rzeczy słusznie organ wydający zaskarżone zarządzenie uznał niedopuszczalność kasacji z mocy ustawy, o czym przekonuje treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. Wydanie odmiennej decyzji byłoby oczywistym błędem i musiałoby skutkować pozostawieniem kasacji bez rozpoznania przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze całokształt poczynionych wyżej rozważań, a więc z jednej strony zgodność z prawem wydanego zarządzenia, natomiast z drugiej strony bezzasadność wniesionego środka odwoławczego, postanowiono jak na wstępie.

r.g.